

– Hé, vérnymok! – A kiáltás valahonnan a csatárlánc messzebbi részéről hallatszott. – Erre!

Mindenki odagyűlt a katonához, aki talált valamit. Bernie nem tudta felidézni a nevét, Collin, vagy ilyesmi. Az egység elnevezések már nem sokat jelentettek, kivéve a napi hívójeleket, mert így legalább a Központnak volt elképzelése a helyzetükről.

Elvesztettem az egész egységemet. Az embereket, akiket csak egy hete ismertem. Cole is elvesztette az övét – megint visszatért a Deltához. Tai elment. A francba, hát mi maradt belőlünk mostanra?

Marcus lenézett a fagyott, fekete foltra, nyilvánvalóan csalódottan. – Mataki? Csinálj úgy, mintha ezt a seggfejet szeretnéd vacsorára. Kövesd a nyomát.

Bernie elindult a fák felé, lassan és óvatosan, vigyázva, hogy meg ne törje a növényzetet. Mindenki más mögötte maradt.

Vér... törött fagyókerek, fehér rostszálak a rohadék testéből, amik még nem oxidálódtak... csizmatalp lenyomata egy megmaradt hófoltban... Most már

körülbelül száz méterre jutott az erdőben, és a fény az örökzöld lombzaton keresztül szűrődött le ide. Egyre nehezebb volt látni valamit.

A francba, hova lett a vér?

– Elvesztettem a vért – kiáltotta oda a többieknek. – Várjatok egy kicsit. – Itt van. – Hallatszott egy srác hangja tőle balra; túlságosan messze volt ahhoz, hogy ennek a csapának a folytatása legyen.

– Biztos vagy benne, hogy nem nyúlbugyót látsz, kedvesem?

– Tudom, hogy néz ki a szar, őrmester.

Aztán egy újabb katona kiáltott fel, tőle ötven méterre, jobbra.

– Vért találtam, srácok!

Ez nem volt vicces. Fázott, fáradt volt, és pisilnie kellett. Szinte várta, hogy meghallja Baird kuncogását, ahogy az ő kárára szórakozik. De ő közvetlenül mögötte állt, néma csendben. Körülnézett. Minden katona éberén figyelt.

– Ha most szórakoztok, velem – mondta keserűen –, akkor ez nem a megfelelő pillanat az ugratásra, és én...

Baird keményen hátbalökte. – Nagyi, milyen a hallásod mostanában?

– Kábé ugyanolyan jó, mint a jobbhorgom, faszfej.

– Komolyan mondom. Hallgassátok. – Éles reccsenést lehetett hallani, mintha valaki rálépett volna egy száraz gallyra. Baird megpördült. – Hé, azt mondtam hallgassátok. Halljátok?

Bernie először azt gondolta, egy állat lehet az; egy távoli, nyöszörgő hang, aztán egyszer csak az egyetlen környezeti zajjá változott. Az agya csak erre koncentrált, és semmi másra.

– A francba – szólalt meg Marcus. – Cantus.

A hang feloldódott egy állandó folyamatos bűgásban. Bernie torkának hátsó része viszketni kezdett. Cantus. És ahol Cantusok voltak, ott támadásra kész férgeknek is lennie kellett. Ez volt az a zaj, egyfajta

furcsa, állatias hívóhangból születő ének. Odavonzotta a férgeket, még a súlyosan sérülteket is. A hangtól azok is őrült erővel harcoltak újra.

Határozottan nagy a szar.

A többiekkel egy időben hallotta meg a recsegő-szakadó hangokat a háta mögül, és megfordult.

– Csapda! – kiáltott Dom.

Férgék törtek elő a föld alól egy félkörben a hátuk mögött – főként Boomerek, úgy harminc, negyven körül – és elszakították őket egymástól. Baird tüzet nyitott a Hammerbursttel. Bernie a hátán lógó Lancerért nyúlt, átkozva magát, amiért besétált ide a Longshottal, és valami gyors, bippegő hangot hallott néhány méterrel odébb. Egy robbanás majdnem ledöntötte a lábáról. Szálkás fadarabok repültek mindenfelé, akár a nyílhegyek. A szag azonnal megcsapta az orrát: megperzselt fém, égett hús, illatos fenyőgyanta.

A balján álló katona, a srác, aki kiszúrta a vérfoltot, máris halott volt. Bernie vetett egy pillantást a fej

nélküli torzóra. Valami a körben álló facsemetéket is letarolta fejmagasságban. Miután felfogta azt, ami történt, a tudatos énje visszahúzódott, és az ősi ösztön – amely tudta, hogyan kell gondolkodás nélkül feldolgozni az információt, és mozgatni a testét – átvette az irányítást. Fedezéket keresett, és tüzet nyitott. A káosz ellenére még mindig hallotta azt a bűgő hangot.

– Aknák! – Marcus egy nagyobb fa felé hátrált, élénken gesztikulálva. – Vigyázzatok a seggetekre – gyalogsági aknák! Sigma, tüzelő pozícióba, oda, most. Delta, oda. Hol lehet az az átkozott Cantus? Matak! Találd meg nekem azt a rohadt dögöt, és hallgattasd el!

A katonák mélyen behatoltak a kusza félhomályba, nem voltak járműveik, és ha egyetlen Centaur vagy Raven is eljutna hozzájuk, hogy fenébe nyithatnának tüzet? Marcus azért erősítést kért.

A Boomerek közül egyeseknek hatalmas bárdjai voltak, talán a Sáska konyhából hozták el. A többiek Maulerek voltak, robbanó láncos buzogányt forgattak és pajzsot viseltek. Úgy festettek, mint egy, a

túlélőkből verbuvált, szedett-vedett hadsereg, felfegyverkezve mindenfélével, amit a tagjai meg tudtak ragadni, de az, hogy csellengőknek hívták őket, nem fedte a valóságot. Hatékony gyilkoló gépezetté váltak megint. Egy Mauler teljes erővel lesújtott egy nagyobb fára, ami a földből kifordulva dőlni kezdett, de egy másik fa ágaiba akadva megállt egy pillanattal azelőtt, hogy szétlapíthatta volna az útjába kerülő katonákat. Csak egy újabb kiutat zárt el előlük.

Egy második robbanás terített le katonákat és fákat egyaránt, aztán egy harmadik.

– Megállni! – ordította Dom. – Még több aknára terelnek rá minket!

Bernie lekuporodott egy fenyőfa szegényes fedezékében, kizárta a fejéből a torkolattűzet, a sikolyokat, a fegyverropogást, és megpróbált arra az egyetlen, émelyítő zajra összpontosítani. A Cantusnak el kellett hallgatnia. Ennek ellenére az első problémának az ígérezett, hogyan találja meg a dögöt ebben az útvesztőben.

Idő – lehetett egy perc, két perc, vagy akár egy fél óra

is. Dom csak azt tudta biztosan, hogy még mindig nem halt meg. Hallotta Marcust, és időnként meghallotta Cole és Baird hangját, ahogy igyekeztek túlharsogni a láncfűrész láráját. Aztán tudatosodott benne, hogy már jó ideje nem hallotta Bernie-t. Semmirekellőnek érezte magát, amiért megfeledkezett róla.

– Bernie? – Mindenki mást hallott a rádión, szóval neki is vennie kellett az adást. – Hé, Mataki!

Semmi válasz. A francba! Talán lekapcsolta a rádióját. Nem, ez csak az az ostoba és kétségbeesett hazugság volt, amivel gyakran ámította önmagát, ha nem akart szembenézni a ténnyel, hogy valamelyiküknek végül elfogyott a szerencséje. Felugrott a fedezékéből, eltalált egy vértől iszamós Boomert néhány rövid sorozattal. Marcus fejbe lőtte, amíg a földön vergődött.

– Utálok, ha használják a fejüket – mondta.

– Ennyit a csavargókról. Megint összekapták magukat.

– Hallgassd el ezt az átkozott Cantust, Bernie! – Marcus csöndben maradt egy pillanatra, hogy

hallgatózzon; a bűgó kántálás még mindig folytatódott. Dom elég közel állt Marcushoz, hogy láthassa, ahogy egy verejtékcsepp a hajvonalától indulva végigkúszik a nyakán, mínusz fokok ide vagy oda. – Basszus.

Úgy hallatszik, mintha ketten lennének. Valaki találja meg és szedje le őket!

A Boomerek nem szoktak megfutamodni, amíg egy Cantus a helyszínen maradt. A bűgó hang egyszerű zajnak tűnt Dom számára, furcsának és idegesítőnek, de a férgeknek kürtszónak hallatszhatott, vagy olyasminek, mert minden erejüket beleadva támadtak, ha meghallották. Fontos volt elhallgattatni a rohadt dögöket.

– Delta, Sigma, minden egységnek – itt a Központ. Bravo Hármas felétek tart. Tartsatok ki.

– Kapcsoljatok rá, Mathieson. – Marcus aktivált egy kézigránátot, és rákészült, hogy elhajítsa. – És értékelnék némi nehéztüzérséget, hogy bedurranthassunk azoknak a rohadékoknak a pajzsai mögé... ó, a francba! A gránát a Mauler pajzsának peremét találta el, és pörögve pattant tovább róla. Két

másodperccel később felrobbant, megsebesítve egy férget, aki átlépett felette. A lény nem halt meg, de a földön maradt, erősen vérzett, és sikoltzott,

miközben a társai tovább harcoltak körülötte. – Ha egy tisztáson lennének, a KR célba tudná venni őket?

– Itt KR Nyolcvan, milyen tisztásra? – Hallatszott Gettner hangja a rádión. – Akarod, hogy csináljak egyet?

– Látsz valamit ideleln, Gettner?

– Nem eleget ahhoz, hogy biztos lehessen benne, nem fogom eltalálni a te srácaidat is. Dom hallotta a helikoptereket a fejük felett, de a lombozat túlságosan sűrű volt ahhoz, hogy az árnyékokon kívül mást is láthasson – még a nappali világosság ellenére is. És az is biztos, hogy a pilóták sem látnak eleget ahhoz, hogy bármit is célba vegyenek. Egy újabb robbanás megsüketítette egy pillanatra, és érezte, ahogy valami az arcába fúródik; amikor megérintette, az ujjai vér és gyantaszagú, szilánkos fadarabok keverékébe nyúltak. Szerencséje volt, hogy nem vakult meg.

– Jól vagy, haver? – Cole zuhant be Dom mellé a fedezékbe. Dom hallotta őt a fülesén keresztül, de minden más hang – kivéve a Cantus dűnnyögését, ami úgy tűnt, a fogain keresztül szivárog az agyába – eltompult. – Hol van Baird? Hallom, de nem látom sehol.

– Tőled jobbra – lihegte Baird a rádióban. – És én... basszus! Basszus, basszus, basszus... na, jó, ennyi volt! A kibaszott szemüvegem! Te szemétláda!

Egy újabb Hammerburst sorozat hangja csattant fel, egészen közel – nem egy féreg lőtt, hanem Baird. Dom megpróbált körülnézni. Nem látott mást, csak torkolattüzet, füstöt, és pattogó kéreg- és földdarabkákat, amint a lombozat résein átszűrődő fénynyalábok megvilágították őket. A csata szakaszosan zajlott. Valahányszor bevetette magát egy fedezék mögé és felnézett, a férgek mindig másutt voltak, várakoztak, aztán újra támadásra indultak. Egyre mélyebbre űzték a katonákat az erdőben. Ahányszor csak sikerült visszahúzódnuk néhány métert, újabb aknák robbantak. Dom hallotta Collint sikoltani. Ez volt a valódi rémálom: helyhez volt kötve, még csak nem is látta, honnan jönnek a sikolyok, és a

srácnak segítségre volt szüksége.

– Van valaki Collin közelében? – ordította Marcus. –
Hol a pokolban van?

– Megtaláltam! – Dom még csak be sem tudta
azonosítani a hang gazdáját. – A francba, nem tudom
megmozdítani! Mellette maradok.

– Ez több, mint egy átkozott rajtaütés.

– Te mondtad.

Dom még mindig nem látta Bairdet. Cole félig
feltérdelt, mintha arra készülne, hogy felugrik, kirohan,
és megkeresi őt. Dom megpróbálta elkapni a karját. –
Ne csináld, haver.

– Baird! – Kiabált Cole. – Jól vagy?

Baird ott volt, minden rendben. Dom épp azelőtt
pillantotta meg a Boomert a hatalmas húsvágó bárd-
szerű fegyverrel, mielőtt észrevette volna Bairdet. A
Boomer meglengette a bárdot, Baird térdre hullott, a
fegyver pofája pedig levágott egy keveset a hajából,
mielőtt becsapódott volna egy fa törzsébe. A Boomer

megpróbálta kiszabadítani, de egy szívdobbanásnyi idővel később Baird betolta a Hammerburst puskát a dög hasába, aztán meghúzta a ravaszt – egy, kettő, három rövid sorozatot eresztett belé. Az hátraesett, még mindig kapaszkodva a bárd nyelébe. Cole ráugrott, és a pisztolyával közvetlen közélről fejbe lőtte.

És a lény még mindig kapaszkodott a fegyverébe. Baird a puskatussal addig ütötte a csuklóját, amíg a bárd le nem hullott a Boomer leszakadt karjával együtt.

– Kibaszott szakács – vicsorgott, és felvette a bárdot.
– Most én jövök.

A feléjük közeledő férgek hirtelen megfordultak, és hátranéztek. Bravo Három tört keresztül a fák között, golyózápport zúdítva mindenfelé. Dom lebukott az összezúzott facsonk mögé, és szemtől szembe találta magát Marcusszal.

– Oké... – mondta Marcus, az ujját a Lancer indítógombján tartva. Dom is készenlétbe helyezte a saját fegyverét. – Felkészülni... – A talpon maradt

férgeket most mind feléjük terelték. A dögök másodpercekre voltak attól, hogy a beleiket láncfűrészszel töltsék meg. – Rajta!

Dom felpattant a búvóhelyéről, és nekilendítette a láncfűrészét az első szürke, mozgó alaknak, amit megpillantott. Abban sem volt biztos, melyik testrészén találta el. Csak azt érezte, ahogy a fémfogak a húsba martak, aztán a fűrész továbbrándult a hirtelen nyílt sebben, mintha önálló életet élne, és a féreg lassított felvételként csúszott oldalra – legalábbis neki úgy tűnt. Amikor kihúzta a testből a fegyvert, szembetalálta magát a Bravo Hármas katonáival.

Hol vannak a férgek? Mindnek annyi. Vége.
Elpusztultak.

A Cantus még mindig kántált. Úgy hallatszott, mintha visszhangzana. Biztos, hogy ketten vannak.

– Basszus, srácok, ellenőriznetek kell, mielőtt...

Dom mozgást látott a Bravo egység vonala mögött. A talaj az erdőhatár szélén felpúposodott, és egy újabb rakás féreg – Boomerek és dolgozók – özönlöttek elő

a fagyott föld alól, elszakítva a katonákat a támogatástól.

Kettős rajtaütés volt. Dom azóta, hogy vissza tudott emlékezni, először kívánta, hogy egy golyó eltalálja éppen a két szeme között, és legyen vége, egyszer és mindenkorra, és hadd menjen haza Mariához, bárhol is legyen az. A gondolat elszállt egy pillanat alatt. Marcus egy kézigránátot hajított a fák közé, messze a Bravo egységtől, a robbanás pedig két értékes másodpercet nyert nekik, hogy fedezékbe húzódhassanak. A csata újra beindult. A Cantusok hangosabbak voltak, mint valaha, a Boomerek pedig újratöltöttek.

– Azt ajánlom, legyél életben, Mataki. – Marcus lebukott, és a hátát egy fatönknek vetve tárazott újra. – Öld meg ezt a hangoskodó köcsögöt. Most.